

ՌԻՄՔԵՆ ՍԼԱԿ

Ցնծուն մահ

Քերթողն ըսավ. — «Անու՛յշ վըտակ,
Շյուղերու տակ, ճյուղերու տակ
Ո՞ր կը վագես աննրպատակ...

Վարդեր կուլան շուրթիդ վերև,
Սեզեր կուտան քեզ բյուր բարև,
Քե՛զ կը կանչեն ծաղիկ, տերև...

Լուսնակի ցուքը ծոցդ առած,
Դաշտերու մեջ լայնատարած,
Ո՞ր կը վագես դուն շվարած...

Կյանքդ արդեն կարճ է, ա՛յ վըտակ,
Մի՛, մի՛ վագեր ծովն անհատակ
Պիտի թաղե քեզ այլաց տակ...

Վտակն հծծեց.— «Թող անդադրում
Վագեն ջուրերս. մի՛, մի՛ տրտում
Արցունք կաթեր անոնց սրտում»:

Թո՛ղ, որ երգեմ լույսն ու մութին,
Ի՛նչ փույթ թե մահն է քայլ մ'անդին,
Ես սիրահար եմ մարմանդին...

Ու մինչ քերթողը կ'երագեր՝
Լալո՛վ, վրտակը եռուզեռ,
Երգով իր մահը կը վագեր...